

Němá dokonalost

Z porcelánu hladšího než satén vyrábí Dagmar Jurčíková sběratelské panenky, které mají paruku z pravých vlasů a prádlo z šampaňské krajky. Stojí tolik, co diamantový prsten, a můžou vypadat jako vaše přesná kopie.

TEXT: Kateřina HANÁČKOVÁ – FOTO: Bet ORTEN

S vyčesaným drdolem, oblečená ve velké večerní toaletě, proti mně stojí Ivana Trumpová. V kufříku má ručně šitý kožich, náušnice s perlami ze Saúdské Arábie a kostýmek s vyšívanou vázankou. Je půvabná, odpoučatá, akorát je z porcelánu. „Všimněte si, že z každé strany vyzařuje jinou emoci,“ říká Dagmar Jurčíková, jediná skutečná návrhářka panenek v Česku, zatímco Ivanu opatrně otáčí. „Zleva je přívětivá, zprava vypadá našťvaně. Zkrátka žena dvou tváří,“ pousmívá se.

Stojíme na půdě zrenovované stodoly nedaleko Hořovic, která Jurčíkové slouží jako ateliér. Všude to voní po dřevu, jablkách a purpuru hřející se na kamnech. Místu vládne půvabný chaos a autentická patina – v místnosti jsou prázdné ptačí klíčky, starožitné kávomlýnky, z lamp visí svazečky sušených bylin a na stole je mísa vlašských ořechů s louskáčkem. Kam se člověk podívá, jsou části porcelánových tělíček. Na tácu kousek od dveří leží vy-modelované končetiny všech velikostí, na trámech jsou vyrovnané hlavičky. Všechny díly tu čekají na smontování jako v továrně na maličké, dokonalé lidi. Přejíždím prsty po Ivanině ledově studené tváři, na které není znát jediná starost, vráska, čas. Jen nadlidská perfektnost a věčné mládí vypálené v keramické hmotě.

Před třemi lety přinesla Ivana své autorce stříbrnou medaili na soutěži panenkářů v německém Sönneberku. „Porotě se nelíbilo, že má moc dlouhé prsty a velké uši. Ale ona takové má i ve skutečnosti, a to mi věřte, protože jsem ji studovala hodně dlouho,“ zdůrazňuje a pak začne vysvětlovat, proč se rozhodla zhotovit panenku podle Ivanina vzoru. „Chtěla jsem, aby odborná porota viděla, že umím vy-modelovat dospělého člověka. A hledala jsem Češku, která by byla natolik známá, aby ji poznali. Paní Trumpovou mám ráda, je to taková reálná Popelka. Nejdřív jezdila na těch lyžích, nic neměla a dokázala se v tom tvrdém světě za socialismu prosadit. Je to velice chytrá holka a dobrá obchodnice. Navíc je to krásná žena a její panenka se dá pěkně obléknout,“ vypráví a začne vyjmenovávat, co všechno k ní vyrobila: boty na podpatku, kabelku s patentem i zlatý prstýnek. Pod šaty má pa-

Dagmar Jurčíková ve svém ateliéru v Oseku u Hořovic vytváří porcelánové panenky, které sbírají ceny na světových soutěžích.

Paní
Trumpovou
mám ráda.
Je to taková
reálná Popelka.

nenka spodní prádlo z šampaňské krajky a ve výbavě paruku z pravých vlasů. Kdo by si chtěl paní Ivanu česat doma, může ji mít – za devadesát devět tisíc korun.

DRSNÁ ROMANTIKA
Vytvářet panenky z porcelánu znamená, že člověk musí být zdatný sochař, malíř, krejčí, švec, kadeřník, vizážista a návrhář doplňků. „Většina těch, kdo vyrábějí autorské panny podobně jako já, jsou muži. Ona je to totiž pěkná dřina, žádné ťuntání. Taková drsná romantika,“ vysvětluje a ukáže na vozík s nářadím, kde jsou všelijaká dlátka, štětce, skalpely nebo speciální paličky na vyhlazení očních lůžek, aby si do nich oko z foukaného skla pěkně sedlo.

Pak vezme do ruky hlavičku z nevypáleného porcelánu a začne ji obrušovat hrubou mořskou houbou. „To nemám na peeling obličeje. Teda jo, ale na panny,“ směje se. Z hlavičky se zvedá mráček bílého prachu, jako by někdo kolem strouhal křídu. „Tím nevypáleným porcelánem můžete klidně psát vzkazy. Dcera to dělala, když byla malá,“ řekne a ukáže na malou černou tabuli, kde deset let stojí nápis „Koupit med, jogurt, mléko, sůs,

hermelín“.

Když mluví, energicky gestikuluje rukama a jejího smíchu je plná stodola. „Každý čeká, že když dělám tuhle práci, musím být nějaká šouplá bába, ale tak to vůbec není,“ kroutí hlavou.

Než začala vyrábět panenky z porcelánu, živilo ji ošetřování lidí z masa a kostí. „Pak padla železná opona a mohlo se začít cestovat. Jezdila jsem po galeriích ve Vídni, Paříži, Londýně, Mnichově... Hledala jsem inspiraci. A v Benátkách jsem viděla panenky. Úplně jsem zkameněla a říkala si: „Jo, to je ono. Tohle bych mohla dělat celý život.“ U léčení ale svým způsobem zůstala. V plastových boxech za ní leží pochroumané panenky jako pacienti čekající na zákrok – některé k ní přišly se švidrým očičkem, jiné se zlomenou rukou nebo rozbitou hlavou. I když je nejpyšnější na autorské unikáty, které vytváří podle vlastní fantazie, jejím denním chlebem je restaurování panen. Ani v tom u nás ale nemá konkurenci, jezdí za ní sběratelé z Holandska, Španělska i Kanady.

Jednou do roka si Jurčíková najde čas, aby přivedla na svět přesnou porcelánovou kopii zákazníka. Vymodelovat tako-

Panenko s vizáží Ivany Trumpové přijde na devadesát devět tisíc korun. Ve výbavě má kromě večerních šatů také šperky, kožich i kostýmek s vázankou, kdyby ji čekalo obchodní jednání.

Kromě toho, že sama vyrábí panenky na zakázku, vede Dagmar Jurčíková kurzy pro veřejnost. Svou panenku si tu vyrobíte za patnáct tisíc korun.

vou portrétní pannu je mezi tvůrci pane-
nek ekvivalentem vysoké krejčoviny – její
výroba zabere několik měsíců a stojí od
šedesáti do sta tisíc korun. „Začínám tak,
že si rozvěším po domě fotky člověka, kte-
rého mám vytvořit. Namnožím si je, všude
na ně koukám a různě si do toho čmárám.
Důležité je to proto, abych si toho člově-
ka načetla a mohla ve výrazu panny vy-
stihnout jeho charakter;“ popisuje. Ivanu
Trumpovou vstřebávala půl roku, dívala
se na videa a četla rozhovory, než vůbec
sáhla na modelářskou plastelínu.

„Jedni rodiče své dceři věnovali panen-
ku, která měla vypadat jako ona. Mohla

Vymodelovat portrétní pannu je mezi tvůrci panenek "vysoká krejčovina".

sama sebe česat nebo se převlékat, proto-
že jsem k tomu ušila několikery šatičky.
Je to sice dražší legrace, ale vy víte, že ji
to dítě nedá z ruky, nehodí ji do kouta, až
ji přestane bavit;“ vysvětluje. Jiný zákaz-
ník si u Jurčíkové objednal panenku pro
svou manželku. Prál si, aby měla stejný
vzhled jako ona, když byla malá. „Kvůli
povodním přišla skoro o všechny svoje
fotky z dětství, a tak chtěl, aby na sebe
měla památku. Když se přijeli podívat na
první model, byla prý tak dojatá, že celou
zpáteční cestu proplakala. To, že potkala
sebe samotnou, ji zkrátka úplně vzalo.
Ještě po roce mi psala, že má z panenky

sérum s trojitým účinkem

EST **KORRES** 1996

KOLEKCE MAGNOLIA HYDRATAČNÍ SÉRUM PROTI VRÁSKÁM

Zásadním přínosem péče je preventivní oddálení procesu stárnutí pleti

1 VYHLAZENÍ PRVNÍCH VRÁSEK **2** PREVENCE VZNIKU PERMANENTNÍCH VRÁSEK **3** HYDRATACE

Ultra koncentrované pleťové sérum se třemi typy kyseliny hyaluronové zajišťuje hloubkovou hydrataci, zvýšení pružnosti pleti a omlazení. Obohacené o extrakty z magnolie, vitamín C a černý oves pro výrazné zvýšení antioxidační ochrany pleti, zlepšení její textury a zamezení vzniku hlubokých vrásek. Pro pleť a oči.

94% žen zaznamenalo viditelnou redukci prvních vrásek

*in vivo test hodnocení dobrovolníků / 56 dní aplikace / pleťové sérum, linie MAGNOLIA

DALŠÍ PRODUKTY KOLEKCE S MAGNOLIÍ:

Denní krém pro všechny typy pleti, Denní krém SPF15 pro všechny typy pleti, Noční krém.

neskutečnou radost a každý ji obdivuje,“ vzpomíná.

O ČÍŇÁNKY NENÍ ZÁJEM

Na své práci má nejraději to, že nikdy neví, jak dílo dopadne. Pokazit se může leccos: tekutý porcelán může vytéct ze sádrové formy a po prvním vypálení se lehce roztříští. „Těch úskalí je tolik a ke zdárnému výsledku je tak dlouhá cesta, že se s tou panenkou prakticky skamarádíte,“ popisuje a já se ptám, jestli se svými porcelánovými dítky někdy mluví. „Ono to ani jinak nejde. Jakmile to má oči, kterými to na vás kouká, vnímáte to jako něco živého,“ odpovídá. „Je to zvláštní, na svoje děti jsem se snažila nešíšlat a mluvila na ně úplně racionálně. A teď jsem samé ‚Tak jakpak se máme, spravíme to očičko?‘“ předvádí a pak mateřsky zhoupne v kočárku porcelánového Árona oblečeného v šatičkách na křtiny. „Nemůžu si pomoci, ale v té čepici mi připomíná spíš kuchaře,“ směje se.

Pod schody stojí několik kyblíků s tekutou porcelánovou směsí, každá z nich odpovídá jedné barvě pokožky. „Tady je klasický biskvit, pak máme saténovou růžovou, vedle toho mám směs na černoušky, ty si taky občas někdo objednává. A tuhle pixlu jsem snad ještě ani neotevřela. V té je směs na Číňánky, o ty moc zájem není,“ poví skoro omluvně.

Porcelánová panna podle ní není jen hračka, ale především interiérový doplněk. „Jasně že si ji můžete česat a převlékat ji, ale slouží hlavně k tomu, aby zpříjemnila interiér a vytvořila dojem, že v něm s vámi někdo je,“ povídá. Ptám se, jestli to někomu nepříjde spíš strašidelné. „Právě naopak,“ říká. „Jednu pannu jsme dávali do zasedačky, kde probíhala porada vedení, a posadili ji ke stolu mezi všechny manažery. Všichni se shodli na tom, že díky přítomnosti té panenky mluvili kultivovaněji.“

Prý by si uměla představit panenku i v bytě plném kovu a skla. Kdyby k ní přišli lidé, kteří mají rádi strohost, jedno-duchost a studený minimalismus, navrhla by jim abstraktní pannu, třeba jenom bílou, nebo geometrického harlekýna. Pak laskavým pohledem přejede všechny Grétičky, Hansíky, Adélky a Marušky, kteří spořádaně sedí kolem dokola, a povídá: „Panenka je věc, které se nebudete chtít zbavit. Budete si jí vážit a pak ji rádi předáte svým dětem nebo někomu blízkému. A o čem dneska tohle můžete říct.“

Každá panenka si zaslouží adekvátní frizúru. Právě vlasy snáz plihnou, a tak účesy lépe drží na parukách z kanekalonu.

Veškerou garderobu šije Jurčíková panenkám sama.

Končetiny, trupy a hlavičky čekají v ateliéru na smontování jako v továrně na malé, dokonalé lidi.

Nepoužité části těl slouží Jurčíkové jako svérázná interiérová dekorace.

Dokážete cokoliv